

ອຳນາດແຫ່ງການປົດປ່ອຍ

ໂດຍ ແອວເດີ ແອວ ທອມ ແພຣີ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າມີເພື່ອນທີ່ດີຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ໄດ້ສົ່ງກາລະວັດມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອໃສ່ຢູ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ທຸກເທື່ອ.
ລາວຮູ້ຈັກເລືອກ, ແມ່ນບໍ່ທ່ານວ່າ?

ເພື່ອນໝູ່ມຄົນນີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ, ບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກົດກັນລາວໃນຫລາຍຢ່າງ,
ແຕ່ລາວກໍເປັນເພື່ອນທີ່ໜ້າປະຫລາດ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ຄວາມກ້າຫານຂອງລາວໃນການເປັນຜູ້ສອນສາດ
ສະໜາກໍເທົ່າກັບພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາ. ຄວາມເຊື່ອຖືແທ້ໆຂອງລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວທຸ່ງໜັ້ນແທ້ໆ.
ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າໃນຈິດໃຈຂອງທ້າວສະກາດ ລາວບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນທັງປວງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນ
ສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະວ່າຜູ້ຄົນທັງປວງບໍ່ໄດ້
ອ່ານພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ແລະ ບໍ່ມີປະຈັກພະຍານເຖິງຄວາມຈິງຂອງມັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະເລົ່າເຫດການໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງທ້າວສະກາດໃຫ້ທ່ານຟັງ ຕອນລາວຂີ່ຍົນໄປຄົນດຽວເພື່ອ
ໄປຢາມອ້າຍຂອງລາວ. ຄົນໂດຍສານຄົນໜຶ່ງທີ່ນັ່ງຢູ່ໃກ້ໄດ້ຍິນລາວເວົ້າກັບຄົນຢູ່ທາງຂ້າງວ່າ:

“ສະບາຍດີ, ຂ້ອຍຊື່ວ່າ ສະກາດ. ເຈົ້າຊື່ຫຍັງ?”

ຜູ້ນັ່ງຢູ່ທາງຂ້າງກໍບອກຊື່ຂອງລາວ.

“ເຈົ້າເຮັດຫຍັງເປັນອາຊີບ?”

“ຂ້ອຍເປັນນັກວິສະວະກອນ.”

“ດີນໍ. ເຈົ້າອາໄສຢູ່ໃສ?”

“ຢູ່ ລາສ ເວກາສ.”

“ພວກເຮົາມີພຣະວິຫານຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະວິຫານຂອງຊາວມໍມອນຢູ່ໃສບໍ?”

“ຮູ້. ມັນເປັນຕຶກທີ່ສວຍງາມ.”

“ເຈົ້າເປັນຄົນມໍມອນບໍ?”

“ບໍ່.”

“ຄັນຊັນ, ເຈົ້າຄວນເປັນ. ມັນເປັນສາດສະໜາທີ່ດີເລີດ. ເຈົ້າເຄີຍອ່ານພຣະຄຳພີມໍມອນບໍ?”

“ບໍ່.”

“ຄັນຊັນ, ເຈົ້າຄວນອ່ານ. ມັນເປັນໜັງສືທີ່ດີເລີດ.”

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນດ້ວຍກັບທ້າວສະກາດ—ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນໜັງສືທີ່ດີເລີດ. ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ຢູ່ໜ້າຄຳນຳຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນສິ່ງພິເສດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີມາ: “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ບອກພີ່ນ້ອງທຸກຄົນວ່າ ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນພຣະຄຳພີທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດໃນໂລກເໜືອກວ່າພຣະຄຳພີໃດໆ ແລະ ມັນເປັນທັງຫລັກສິລາສຳຄັນຂອງສາດສະໜາຂອງພວກເຮົາ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະ ເຈົ້າໂດຍການປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຄຳພີນີ້ຫລາຍກວ່າປະຕິບັດຕາມໜັງສືເຫລື້ອອື່ນໆ.”

ປີນີ້ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນວັນອາທິດຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ສຶກສາພຣະຄຳພີມໍມອນ. ເມື່ອເຮົາຕຽມ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະເຮັດຕາມຕົວຢ່າງອັນກ້າຫານຂອງທ້າວສະກາດນັ້ນ ເພື່ອແບ່ງປັນ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະຄຳພີພິເສດນີ້ກັບຄົນອື່ນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຖືຄືກັນກັບເຮົາ.

ເລື່ອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນມີຢູ່ໃນຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງບົດທຳອິດຂອງນິໄຟສະບັບທີໜຶ່ງ. ນິໄຟ ໄດ້ຂຽນວ່າ, “ແຕ່ຈິ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້ານິໄຟຂໍສະແດງຕໍ່ທ່ານວ່າ ຄວາມເມດຕາອັນລະອຽດອ່ອນຂອງພຣະຜູ້

ເປັນເຈົ້າມີຢູ່ເໜືອທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງເລືອກໄວ້, ເປັນເພາະສັດທາຂອງພວກເຂົາ, ມັນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂັ້ມແຂງຈົນເຖິງອຳນາດການປົດປ່ອຍ” (1 ນິໄຟ 1:20).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກ່ຽວກັບພຣະຄຳພິມມອນ ທີ່ຄວາມເມດຕາອັນລະອຽດອ່ອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ, ປົດປ່ອຍເຮົາໂດຍການສອນເຮົາໃນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍລິສຸດທີ່ສຸດເຖິງຄຳຂອງພຣະຄຣິດ.

ຫລາຍເລື່ອງຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນ ເປັນເລື່ອງການປົດປ່ອຍ. ລີໂຮໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກັບຄອບຄົວຂອງເພິ່ນກໍເປັນການປົດປ່ອຍຈາກການທຳລາຍຂອງເຢຣູຊາເລັມ. ເລື່ອງລາວຂອງຊາວຢາເຮັດກໍເປັນການປົດປ່ອຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບເລື່ອງລາວຂອງຊາວມູລີໄຄ. ແອວມາຜູ້ເປັນລູກກໍເປັນການປົດປ່ອຍຈາກບາບ. ພວກນັກຮິບທຸ່ມຂອງຮິລາມັນໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍໃນການສູ້ຮົບ. ນິໄຟ ແລະ ລີໂຮໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄຸກ. ເລື່ອງການປົດປ່ອຍກໍເຫັນເປັນພະຍານຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນຕະຫລອດທັງເຫລັ້ມ.

ມີສອງເລື່ອງຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມອນທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ສອນບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນຫລາຍ. ເລື່ອງທຳອິດມີຢູ່ໃນທັງສີໂມໄຊຢາ, ເລີ່ມຈາກບົດທີ 19. ຢູ່ບ່ອນນີ້ ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ກະສັດລິມໂຮ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນິໄຟ. ຊາວເລມັນໄດ້ມາກໍ່ສິງຄາມກັບຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ກະສັດຂອງຊາວເລມັນໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ກະສັດລິມໂຮປົກຄອງຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນເອງ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເປັນຂ້າທາດຂອງຊາວເລມັນ. ມັນເປັນຄວາມສະຫງົບທີ່ບໍ່ສະບາຍໃຈ. (ເບິ່ງ Mosiah 19–20.)

ເມື່ອຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮບໍ່ສາມາດທົນກັບການຂົ່ມເຫັງຂອງຊາວເລມັນອີກຕໍ່ໄປ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊັກຊວນກະສັດຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຍົກທັບໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເລມັນ. ຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮໄດ້ປະລາໄຊທັງສາມເທື່ອຕິດຕໍ່ກັນ. ແລ້ວເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບພາລະໜັກໜ່ວງກວ່າເກົ່າ. ໃນທີ່ສຸດ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖອມຕົວລົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າ. (ເບິ່ງ Mosiah 21:1–14.) ຂໍ້ທີ 15 ໃນບົດທີ 21 ບອກເຮົາວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບດັ່ງນີ້: “ແລະ ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລ້າຊ້າທີ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊາວເລມັນອ່ອນລົງຈົນໄດ້ຫລຸດຜ່ອນພາລະແບກຫາບຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງບໍ່ເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມເປັນຂ້າທາດນັ້ນ.”

ບໍ່ດົນຫລັງຈາກອຳໂມນກັບກຸ່ມນ້ອຍຂອງລາວໄດ້ມາເຖິງຈາກເມືອງເຊລາເຮັມລາ, ແລະ ກັບກິດຽນ—ເຈົ້ານາຍຄົນໜຶ່ງຂອງຜູ້ຄົນຂອງລິມໂຮ—ເຂົາເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນ ແລະ ກໍປະສົບຄວາມສຳເລັດ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ລັກ

ຫົກຈາກການຂົ່ມເຫັງຂອງຊາວເລມັນ. ເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງລ້າຊ້າທີ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງທຸກຂອງເຂົາເຈົ້າ? ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເລື່ອງທີ່ສອງກໍຄ້າຍຄືກັນໃນຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ກໍແຕກຕ່າງກັນ. ເລື່ອງນີ້ມີບັນທຶກຢູ່ໃນ ໂມໄຊຢາ ບົດທີ 24.

ແອວມາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖາມຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຮລາມ, ບ່ອນທີ່ກອງທັບຂອງຊາວເລມັນໄດ້ເຂົ້າມາໃນຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຈລະຈາກັນ ແລະ ຕົກລົງກັນໃນທາງທີ່ສັນຕິສຸກ. (ເບິ່ງ Mosiah 23:25–29.) ບໍ່ດົນພວກເຈົ້ານາຍຂອງຊາວເລມັນ ເລີ່ມຕົ້ນຊູ່ເຂັນຜູ້ຄົນຂອງແອວມາ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາແບກທາບພາລະອັນໜັກໜ່ວງ (ເບິ່ງ Mosiah 24:8). ຢູ່ໃນຂໍ້ທີ 13 ເຮົາອ່ານວ່າ, “ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງພວກເຂົາໃນທ່າມກາງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ, ມີຄວາມວ່າ: ຈຶ່ງເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ຈຶ່ງສະບາຍໃຈເຖິດ, ເພາະວ່າເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໄວ້ກັບເຮົາ; ແລະ ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ ເພື່ອປົດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ.”

ຜູ້ຄົນຂອງແອວມາໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກມືຂອງຊາວເລມັນ ແລະ ໄດ້ເດີນທາງໄປຢ່າງປອດໄພກັບໄປຢູ່ນຳຜູ້ຄົນຂອງເມືອງເຊລາເຮັມລາ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຜູ້ຄົນຂອງແອວມາ ກັບຜູ້ຄົນຂອງກະສັດລິມໄຮ? ດັ່ງທີ່ເຫັນແຈ້ງ, ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫລາຍຢ່າງ: ຜູ້ຄົນຂອງແອວມາເປັນຄົນມັກສະຫງົບ ແລະ ຊອບທຳ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ກ່ອນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ. ເພາະຄວາມແຕກຕ່າງທັງໝົດນີ້ ຈຶ່ງເໝາະສົມ ແລະ ຍຸດຕິທຳແລ້ວ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປົດປ່ອຍເຂົາເຈົ້າຢ່າງໄວໃນວິທີທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈຈາກມືທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນຂ້າທາດ. ຂໍພຣະຄຳພີເຫລົ່ານີ້ສອນເຮົາເຖິງອຳນາດແຫ່ງການປົດປ່ອຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄຳທຳນາຍໄດ້ບອກໄວ້ກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ສັນຍາວ່າຈະປົດປ່ອຍເຮົາ. ການຊົດໃຊ້ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນຫລຸດພື້ນຈາກຄວາມຕາຍທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາກັບໃຈ, ຈະໄດ້ຫລຸດພື້ນຈາກຄວາມຕາຍທາງວິນຍານ, ໂດຍໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ. ຄຳສັນຍາແຫ່ງການຊົດໃຊ້ ແລະ ການຟື້ນຄືນຊີວິດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຄຳສັນຍາແຫ່ງການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມຕາຍທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ທາງວິນຍານກັບໂມເຊ ຕອນພຣະອົງກ່າວວ່າ ນີ້

ຄືວຽກງານຂອງພຣະອົງ ຄືການເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນຂອງມະນຸດ (ເບິ່ງ Moses 1:39).

ເຖິງແມ່ນພຣະຄຳຖືກຈັດໄວ້ຢ່າງສວຍງາມສຳລັບເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດ, ແຕ່ເຮົາໄດ້ເຫັນຖ້ອຍຄຳກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄຳນັ້ນ—ໃນໜັງສືທີ່ນຳພາເຮົາມາຫລາຍສັດຕະວັດໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່ານິລັນດອນ ແລະ ມາດຕະຖານສຳລັບການປະພຶດຕົວຕະຫລອດຊີວິດ. ເຂົາປະກາດວ່າຄຳສອນຢູ່ໃນພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະວ່າຄຳສອນຂອງພຣະອາຈານລ້າສະໄໝແລ້ວ. ເຂົາກ່າວວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນມີອິດສະລະທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານຂອງຕົນເອງ; ເຂົາພະຍາຍາມປ່ຽນແປງສິດຂອງຜູ້ເຊື່ອຖື, ຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບຄຳສອນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາ.

ມັນຊ່າງເປັນພອນຫລາຍແທ້ໆ ທີ່ມີເລື່ອງລາວເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດປະກາດຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ເພື່ອຕື່ມໃສ່ເປັນພະຍານຢ່າງທີ່ສອງຕໍ່ຄຳສອນທີ່ໄດ້ປະກາດຢູ່ໃນພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ. ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງສຳຄັນສຳລັບໂລກທີ່ຈະມີທັງພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ? ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຄຳຕອບມີຢູ່ໃນບົດທີ 13 ຂອງ 1 ນິໄຟ. ນິໄຟໄດ້ບັນທຶກວ່າ ທູດໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ ບັນທຶກສະບັບຫລັງ ຊຶ່ງເພິ່ນເຫັນຢູ່ໃນບັນດາຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນ ຈະສະຖາປະນາຄວາມຈິງຂອງສະບັບທຳອິດ ຊຶ່ງເປັນຂອງອັກຄະສາວິກສິບສອງຂອງລູກແກະ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຮູ້ຄວາມແຈ້ງແຈ້ງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ຊຶ່ງຖືກເອົາໄປຈາກໜັງສືເຫລົ່ານີ້, ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຮູ້ກັນໃນທຸກຕະກຸນ, ທຸກພາສາ, ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນທັງປວງ, ວ່າລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະບຸດຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ, ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ, ແລະວ່າຄົນທັງປວງຕ້ອງມາຫາພຣະອົງຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະລອດບໍ່ໄດ້ (ຂໍ້ທີ 40).

ພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ຫລື ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ຕ່າງກໍບໍ່ສົມບູນ ຖ້າປາດສະຈາກກັນ. ເຮົາຕ້ອງການທັງສອງເຫລົ່າເພື່ອສອນ ແລະ ຮຳຮຽນກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງພຣະຄຳສະຕະທຳສົມບູນ ແລະ ຄົບຊຸດ. ໜັງສືອື່ນບໍ່ໄດ້ຫລີດຄ່າຂອງປຶ້ມເຫລົ່ານີ້. ພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນສິ່ງຈຳເປັນຕໍ່ຄວາມລອດ ແລະ ຄວາມສູງສົ່ງຂອງເຮົາ. ປະທານເອສະລາ ແທັບ ເປັນສັນໄດ້ສອນຢ່າງມີພະລັງວ່າ: “ເມື່ອໃຊ້ທັງສອງເຫລົ່າ, ພຣະຄຳສະຕະທຳຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສອນເທັດສັບສົນ.” (“A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 8).

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈົບໂດຍການກ່າວເຖິງສອງເລື່ອງ—ເລື່ອງໜຶ່ງຈາກພຣະສັນຍາເດີມ, ແລະ ອີກເລື່ອງໜຶ່ງຈາກພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ—ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສອດຄ່ອງຂອງພຣະຄຳພີສອງເຫລົ່ານີ້.

ເລື່ອງລາວຂອງອັບຣາຮາມເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການປົດປ່ອຍຂອງເພິ່ນຈາກການນະມັດສະການຮູບປັ້ນທີ່ຄັນເດ (ເບິ່ງ ປະຖົມມະການ 11:27–31; Abraham 2:1–4). ເພິ່ນກັບພັນລະຍາຂອງເພິ່ນ, ຊາລາ, ຕໍ່ມາໄດ້ ຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ໄດ້ຖືກສັນຍາວ່າ ຜ່ານເຊື້ອສາຍຂອງພວກເພິ່ນ ປະຊາຊາດ ທັງປວງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ (ເບິ່ງ ປະຖົມມະການ 18:18).

ພຣະສັນຍາເດີມບັນຈຸເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບອັບຣາຮາມໄດ້ພາຫລານຊາຍຂອງເພິ່ນຊື່ ທ້າວລອດ ໄປກັບເພິ່ນ ຕອນໜີ້ຈາກປະເທດເອີບ. ເພິ່ນໃຫ້ຫລານຊາຍເລືອກເອົາແຜ່ນດິນກ່ອນ, ທ້າວລອດໄດ້ເລືອກເອົາທົ່ງພຽງ ຈໍແດນ, ແລະ ລາວໄດ້ຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນປິ່ນໜ້າໄປທາງເມືອງໂຊໂດມ, ເມືອງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດ. (ເບິ່ງ ປະຖົມມະ ການ 13:1–12.) ບັນຫາສ່ວນຫລາຍທີ່ທ້າວລອດມີຫລັງຈາກນັ້ນ, ເປັນຜົນສະທ້ອນຂອງການຕັ້ງຜ້າເຕັ້ນ ຂອງລາວໃຫ້ປິ່ນໜ້າໄປທາງເມືອງໂຊໂດມ.

ອັບຣາຮາມ, ຜູ້ມີຄວາມຊື່ສັດແທ້ໆ, ໄດ້ດຳລົງຊີວິດບໍ່ເໝືອນກັບຫລານຊາຍ. ແນ່ນອນ, ຈະມີບັນຫາທ້າ ທາຍຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ກໍເປັນຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບພອນ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ອັບຣາຮາມໄດ້ປິ່ນໜ້າເຕັ້ນໄປທາງໃດ, ແຕ່ ເຮົາສາມາດຕວງໄດ້ຢູ່ໃນຂໍ້ທີ 13 ຂອງພຣະທຳປະຖົມມະການ ບອກວ່າ: “ອັບຣາຮາມຈຶ່ງຍົກຍ້າຍຂະ ບວນໄປຕັ້ງຢູ່ໃກ້ຕົ້ນໄມ້ສັກສິດຂອງມຳເລທີ່ເຮັບໂລນ; ແລະ ໃນທີ່ນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາຖະຫວາຍ ແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ປະຖົມມະການ 13:18).

ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແນ່, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ເພິ່ນປິ່ນປະຕູຜ້າເຕັ້ນຂອງເພິ່ນໄປທາງແທ່ນບູຊາທີ່ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຄິດແນວນັ້ນ? ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກເລື່ອງລາວ ຂອງກະສັດເບັນຢາມິນ ຕອນເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອຟັງຄຳປາໄສເທື່ອສຸດ ທ້າຍຂອງເພິ່ນ. ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ແນະນຳພວກເຂົາໃຫ້ປິ່ນປະຕູຜ້າເຕັ້ນຂອງພວກເຂົາໄປທາງ ພຣະວິຫານ (ເບິ່ງ Mosiah 2:1–6).

ເຮົາສາມາດຖືກປົດປ່ອຍຈາກວິທີຂອງມານ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ ໂດຍການຫັນໄປທາງຄຳສອນຢູ່ໃນ ພຣະຄຳພີທີ່ສັກສິດ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນຜູ້ປົດປ່ອຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເພາະພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍເຮົາຈາກ ຄວາມຕາຍ ແລະ ບາບ (ເບິ່ງ ໂຣມ 11:26; 2 ນິໄຟ 9:12).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດວ່າ ພຣະເຢຊູຄື ພຣະຄຣິດ ແລະວ່າເຮົາສາມາດເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງໂດຍການອ່ານ ພຣະຄຳພີມ້ອນ. ພຣະຄຳພີມ້ອນເປັນປະຈັກພະຍານອີກຢ່າງໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ປະຈັກພະຍານ ຢ່າງທຳອິດເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແມ່ນພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່—ຫລື ພຣະຄຣິສຕະທຳ ຄຳພີ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຍ້າຍຖ້ອຍຄຳຂອງເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທ້າວສະກາດ ທີ່ໄດ້ບັນລະຍາຍ
ເຖິງພຣະຄຳພິມມອນວ່າ: “ມັນເປັນໜັງສືທີ່ດີເລີດ.” ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ
ຂອງພຣະຄຳພິມມອນແມ່ນມາຈາກຄວາມສອດຄ່ອງກັບພຣະຄຣິສຕະທາຄຳພິທີ່ສັກສິດ, ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.